

NICOLAE IONEL

DRUMUL SPRE NUME

(Editura Tehnopress, 2005)

Fără-izbucnind
acum bucuria-n
ritmul peanic
nu mai poate
fi adevăr –
cuvântul aici
dintre flăcări
strigat ale inimii
cristic
putere stă-n cer

*

Din tronul voite
de tunet al Celui
rostind cu în
transă erupt
ritmu-acesta un
nou legământ –
vor – de flăcări și foc –
stăpîni
cuvintele mele
cer și pămînt

*

Nu-ntr-un glas
să se nalțe-omenesc
nu-ntr-o de lut
inimă imn să se nască
vă cer –
cartea carpică-n
tunetul dați-mi
-- puterilor ce-n temelii
stați ca de flăcări –
gigantic din cer

*

Imn sunînd
intru-n izvorîtoare
Numelui însuși
bucuria neîncepută
fotonic ne-ntemeind
Nu-ntre mine cuvînt
și-auz de făptură –
imnic – cerului însuși
se va vorbi

*

Că naț pean
transmută cerul însuși
Se-arată-n verb
izvorul vieții vii
Cîntul
ce-mi izbucnește-acum
de flacără e codul
comunicării-arheilor
și legea
eternei care-i ține bucurii

*

Aripi.
Diluviu de aripi.
Cu un cer
îmi sînt mai aproape.
Singur în
Numele singur
mă simt izvorînd
izbucnind
în cuvintele veșnice

*

Ce fericiri
au aşteptat întreaga
expansiune-a galaxiilor
să-mi fie
acuma acest pumn de pulbere
ce numeni
s-au juruit topiţi într-un cuvânt
– când verb va răsuna –
să plăsmuiască
preasfântă-această inimă
ce aripi
şi glas nalt şi-ochi de flăcări
ce suflare
mă vor din naltul paradisului
ce-n veci cînt?

*

Adîncul cerimilor
limpidităţii
Însuşi deschisul
abisului ultim
vedere se deschizînd
Se-ntoarce-n lumină
substanţa şi-n
bură de raze
Sînt privit
sînt primit
întreg în cuvînt

*

Pînă unde
e-n inimă cer
pînă unde se vede-n
înaltu-i de sus
ajungînd turbionul de aripi
al fericirilor cristic
pînă unde mai pot
să mă-mbăt că atotfericirea
acum cu sîngele meu
se deschide cîntînd?

*

M-au înflorit
cireși în azur
genuni de flori
izvorînd s-au deschis
s-au suit
în slava inimii-aceste –
am fost priimit și voit
lăuntru-n adîncul a
tot ce se face
nume de viață
de rugă în eter înflorind
de cîntările veșnice

*

În adîncul de ceruri
al inimii mele
sfînția mireșmei
teilor de-aur
plutind peste ape
caută ceea ce – nume
și umbră – mai poate
fi doar de înger rostit

*

Văd cu florile
albe de zarzăr
simt cu mireasma
mă sfînt pustiind a
nunților lui –
îmi devin bucuria
pe care-o știe în mine
singur Isus

*

Se vede afundul veciei
înaltul limpidității
abisul deschiderii
fără de margini
a unei singure inimi
de nemaicuprins bucuria
izvorului însuși al vieții
izbucnind peste noi

*

N-am a-mi fi mie
nici boare –
numai aurul
aurei Tale-l respir
Cerul cerului
inimii mele
cu cerul cerului
slavei Tale s-atinge
fac un singur potir

*

Sunt singur în mine
pînă-n afundul de ceruri –
m-ajunge toată sfinția
care va trece vreodată
prin inima-a tot ce-i ființă
în cer și pămînt
Cu slăvile simt
ale venind îndurării
cele din urmă
a Celui pe ape umblînd

*

Acoperiți-mă aripi
înfloriți-mă duhuri –
candelabre de-abisuri
s-aprind în afundul
adîncului meu
cel mai de sus
Nici boare mai sînt
nici bură de rouă –
sînt numai ruga
din cea mai
durută-ndurare
ce aburește-n Isus

*

Numai sfinția-i substanță
doar ruga
se-ncheagă tărîm
Tot trupul meu doar fragranță
mai este de flori de salcîm
Oasele – caldă suflare
carnea – polen aburînd
Respiră-mă-atotîndurare
materie beată îți sînt

*

Trupul se face
întreg vedere
trec ceruri prin el
că-i ceruri se știe
Scară de raze
sînt în Bethel
mie însumi
suire
în Împărăție

*

Cineva în afundul
lăuntrului unui adînc
pe care în mine-n vecie
n-am să-l ajung
ține-nflorind
cu cerimile-aprinse
toată slava lui Dumnezeu

*

Bura pulberii mele
se va fi-atins
de aripi de-arhangheli –
podidire de rouă
înflorire de lacrimi
se face tot drumul
meu pe pământ
E-n văzduhuri o nuntă
e-n inima beată
o regăsire a tot
ce-a fost iubire vreodată
Bunevestiri
a întoarcerii razei
cu trei străluciri
umbra primindu-o sînt

*

Tămîie de aur din tei.
Intru în sfînta sfintelor
inimii mele
intru în sfînta sfintelor
inimii tuturor sfinților –
o a toate și-a tot îndurare
mă podidește cu nupții-n
polenuri de aur
și însumi n-adînc
mă fac pogorîre și-atotîndurare
și polen în polenul nopții de nupții
a ridicatelor aripi de brumă
care-nfloresc peste noi

*

Dacă doar umbra
urmei de brumă
a pulberii mele
s-ar atinge acum
de numai umbra
urmei de brumă-a
miresmei de tei –
bura sfinției Numelui singur
s-ar pogorî peste bura
iconirii-mi de aer
aș cânta dintre aripi
din nici un văzduh

*

Cu slăvi de salcîmi
în lăuntrul mă rog
singur
al inimii celui
pe roua numai
a purei ființe călcînd
Sînt înflorit
pînă-n ultima-n ceruri
și-n duh regăsire
pînă în numele
nepogorît în cuvînt

*

Nu credeam
să dau floare ca pomii
rouă tămîii
rugă-ntreg să devin –
numai a aurei de-aur
între-aripi ridicate-
-atingîndu-îți umbra

*

Cu prăpastia
sumei de ceruri
– deschideri de nalturi
în pururi deschisul
nețărmit –
mă simt din veci străbătut
– sfinție Yah de sfinție
și slavă de slavă –
de mireasma de tei

*

Dimineață.-Mi devin
deschisul imensității
văd lăuntrul vederii
vizibilitatea
una-n ea însăși
adevărul întreg
taboric văzînd
Ce-mi este privire a fost
izvorîre de spații
vederea pe sine
etern cu văzduhuri
se-atotstrăbătînd

*

Se vede-n cer
în adîncul cerimii
se vede
pînă-n străfundul ființei
se vede
vederea văzîndu-mă singură
făcîndu-se-n mine privire
și trupul de lut devenindu-mi
lui însuși văzut
ochi întreg

*

Tei înfloriți. Duhul Însuși
se face materie
materia însăși
vădește-se duh
Cine își face-
-ntruparea-mi de-acum
neajungere sieși
cine-n înaltul
inimii mele
se deschide văzduh?

*

Tei de tămâie și aur
Toată țărîna-mi
devine mireasmă
Într-o durere
desăvîrșită
m-ating de un Nume
pustiitor
Sînt – abur – primit în
sfinția sfinției
inimii pururi
bete de lacrimi

*

Mă simt regăsit
pînă-n adîncul
ultim al cerului
inimii mele-mbătate
de îndurarea
cu care mila durută
a rugii cei mai de moarte
primește mireasma de tei

*

Dă-n floare
tot pământul
Mă fac boare
aripi pe scări
de raze și abur –
se vede suind
inima mea în înaltu-
-atottransparenței
se deschide însuși
lăuntrul luminii
văd însăși vederea
căreia văz sunt

*

În lăuntrul lăuntrului
inimii mele-n
veci neatinsă
– cu mii de candelă-aprinse
ale unui cireș înflorit –
înaltul începe
al cerului ultim
ruga
cea mai de moarte

*

Nori albi în azur
Beție de spații
Nu credeam
să nu mai fi fost
niciodată țărână

*

Cîtă Doamne sfinție!
Ce-ar mai putea
pe pămînt și-n cer
să mă știe
decît regăsirea atotbucuriei
în inima Celui
cu ceruri în cer respirînd?
Raza curată
m-ajunge dintîie
drum m-am făcut
de abur și de tămîie
și aburire
pe scara de raze
a-ntraripatelor chipuri
mai sînt

*

Încape făptura
atîta sfinție?
țărîna mea s-a atins
– și-i cernere umbrei –
de aburul
de înrourarea
Duhului Sfînt
Am primit în nimicnicie
toată mila și îndurarea
care în vecii de veci roura-va
iubirile de pe pămînt

*

Simt devenind
prourul aurei cristice –
o atotîndurare
mai suflă cu sufletul meu
Toată din veacuri sfinția
slavă de slavă
tot naltul de rugă
se-ntoarce prin pustiirea
din mine în Dumnezeu

*

Mireasma de tei
cer de cer
genunea o suie-a
inimii-n veci necuprinse
pustiitoare ajunge
ultima rugă din care
nu mai pot să mă-ntorc
se face de o suflare
cu Numele sfânt

*

Acum de ruga
din singur adîncul
adîncului inimii mele
toată materia lumii
putea-s-ar topi și se face
un abur de aur –
acum aș putea
atotregăsirii
să fiu blîndul cuvînt

*

În cine mă deschid?
Ce fericire
de dincolo de tot ce poate fi
cu cerurile-atins
mă regăsește
prag pur unei vestiri?
Cui val
mă-ntorc mă nalț
uranic de petale
cînd ceea ce
m-a dus și m-a primit
în necuprinsul regăsirii-ntregi
se face
însăși suflare gurii mele
ruga
preasfintei pustiiri?

*

Simt devenindu-mi
înaltul aprins
al celui din urmă-n
inima sfântă
cer al primirii
Pentru toți vecii
-n floare-nviind
se ridică oceanic
beția sîngelui meu
într-o nupție veșnică

*

Sfînt de
toată sfinția
lăuntrului Numelui singur –
primit în toată-ndurarea
rugii unuia blînd –
nu voi mai fi
decît pulbere beată
drum pustiirii
voi da-n flori pe pămînt

*

Ca o candelă-afundului mării
luminează în sînge
mireasma de sălcii
Dacă a fost
vre o rugă pierdută
se-ntoarce-n țărîna mea caldă
cu flori ce mă ning
Substanța mai sînt
a sfinției ne-ntîmpinate
pe care cu-adîncul
întregului cer
nu mai pot s-o ating

*

Singur rămas
cu Cel singur
Acum respir
pînă-n înaltul
de stele aprinse
acum inima
și a Lui este beată
de flori de salcîm

*

Dau în floare
ultime-n mine și-n ceruri
catapetesme
Cu nici un abis
bucuria-mi
nu mai pot s-o cuprind
Simt cum devin
izvor fericii
în veci ne-ntîmpinate
din inima beată de raze
a lui Isus înviind

*

În cireși înfloresc
mîinile mele
aripile-n slavă
În naltul inimii
ceruri deschise
cîntînd
Ultima gnoză
Sfinție sfinției
candela cărnii
În mine Isus
la cer Se-nălțînd

*

Aripile-acum
peste mine
de-arhangheli
cu-adîncul se roagă de sus
al limpidităţii
podidesc oceanic
de albe petale
se fac
salcîm înflorit

*

Ar mai putea
din această sfinţie
să treacă fie şi umbra-i
fie şi tremurul umbrei
cînd tot abisul de ceruri
nu-i decît candelă-aprinsă
rugii fără sfîrşit?

*

Se-opreşte
pasul în seară
şi inima mea
de la gînd
Blîndeţe
pînă la moarte
Luminează
cu sîngele meu
cireşi pe pămînt

*

În abisul de ceruri
al inimii
se ridică acum
înrouat de toţi sfinţii
un prun înflorit
Aşa luminează în mine
mie de nepogorît
sîngele tău

*

În mireasma de tei
sunt din veci cu tot cerul
în plenitudinea
sfântă-a-ndurării
în ruga
cea mai de moarte
primit
Cald polen e Isus
în vară-aburind
Substanța ultimă-a lumii
este o milă
fără sfârșit

*

Sfînt polenul din tei
străbate în mine cu-abise
pînă în inima
înrouată de raze
a Celui acum
cu tot ceru-nflorind

*

Se spune o rugă-n
noaptea genunii
inimii mele
Slăvi de salcîm
pînă-n Isus
cu sîngele meu
înflorind
Trec boare și rouă
mă fac pulbere pulberii
și-umbră de umbră –
pustie pustiei mai sînt

*

O slavă de rouă
și de brîndușe
numai o bură
de mir și mireasmă
este plinirea
a tot ce-i
de-ajuns pe pămînt
Mila-ndurării
e toată sfinția
Mă respiră
Cel singur și blînd

*

Va fi îndurare
va fi o blîndețe de aur
în Edenul deschis
vom lumina
lacrime-n candeli
vom da-n floare
– milă din milostea
fără de istov –
în pomul de tine-nflorind

*

Fi-îmi-voi Doamne
mie pustie
rugă nici un
cuvînt petrecînd
drum blîndeții
care ne știe
pînă în numele sfînt
ție numai
un ultim departe –
să mai ai lume și gînd
Apoi Îți rămîne-vei
singurătate
cu sîngele meu
în Tine bătînd

*

Seară-n april
și-n tărîm
în de veacuri
liniște se pogorînd
Sunt singur de gînduri
pînă-n adîncul
de îndurare al celui
în noi – cer aprins –
se rugînd

*

Domnu-a făcut îndurare
cu-un pumn de pămînt
a pus în mine
blîndețea Sa –
mi se aud
celulele toate plîngînd
în ceruri cu nici o stea
Și pentru toată sfinția
a vrut lut cald să fiu
Materia lumii-i doar rugă
tot cerul
se-ntoarce-ntr-un fiu

*

Sînt ție singur
Dacă pică-o frunză –
cu tot adîncul Tău
din veci o simt
În linul toamnei
Îți devin – o boare
de suflă numai –
gîndul din cuvînt
și aș putea s-ating
– numai blîndețe
și polen cald rămas –
plutirea-n aur
a singur Numele Tău de-umbră
de nespus
Nu trup de neguri
parcă m-ar petrece
nici gînd de rouă
adierea numai
a aurei de brumă
-a lui Isus

*

Blînd e-n pustie și-n rugă
Lutul care mă poartă
dă-n floare și-i sfînt
Mi s-a dat toată mila
și toată-ndurarea
care va trece vreodată
– pur har – pe pămînt

*

Numele-atoatesfînției
și-atotîndurării
mi se-nroură trup
se face puțința opririi
a tot ce e gînd
pînă mă rog cu
inima-n lacrimi
a Celui pînă la moarte
sieși singur și-nfrînt

*

Ia-mă ție și fă-mă
frunză căzută
ca singure toate
care în vînt s-au dus
Fă-mă blînd
de acea pustiire
și pustietate
care-a primit
– eiși drum –
pe Isus

*

În crinii mă simt înflorind
ai raiului singur
o îndurare de nemaicuprins
vine pe ape –
Domnu-i decît
adîncul sîngelui meu
mai aproape –
asupra mea s-a oprit
pustiirea de gînduri

*

Se-nduplecă-adîncul durerii
de-atîta blîndețe:
sîngele cald mi-l aruncă
cu florile lor
salcîmii în drum

*

Se scutură floarea –
nu este moarte
și iarba se trece
noi nu; și plecând
cu rînduri de frunze
nu ne vom duce
cu aripi de fluturi
nu ne vom face
nimic și pămînt
Umbra numai
se mută și ora –
pogoară-își cerul
întoarcerea sa –
tot ne-nțelesul
lumii blînd graiul
nostru din raiuri
îl va-ndura
Ne vom ajunge
boare cu boare
ne vom primi
cer în cer pînă sus
Se scutură floarea
și nu este moarte
negură numai
trece de aur
prin aura inimii
noastre Isus

*

Mă cîntă păsări
mă-nverzește iarba
adie-n mine
boare de salcîm
îmi tace apa
neștiute-adîncuri
de stele-s răsărit
spre alt tărîm
Vîntul dă floare-n pomi
pace-l ascultă
Încearcă-a mă rosti
un nume blînd
M-aș duce-acum
lin liniștii. Și ție
Pînă la grai
Dar încă nu sunt vînt

*

Noapte pustie
Liniștea liniștii
O frunză cade
atît de încet
atît de din veacuri încet
că începe să tragă
blînd toate stelele
adîncul întreg

*

Mari vin liniști din Domnul
Pînă la moarte
pînă la ultima-n lucruri
singurătate
adînc lor și rugă
tot pogorî-ne-vom
Pace. -A sfîrșit orice soartă
Grai neajuns de
lume se poartă
pe ape în somn

*

În preînaltul
cerului inimii sfinte
de toată durerea –
taboric
cireși înfloriți
Îmi devin mie însumi
dintotdeauna
pustietate
de nemaiajuns

*

În mîna unei atotîndurări
– ca înflorit arborul de-aur
al unei magnolii –
sînt ținut lumină aprinsă
candelă plină de lacrimi
de o blîndețe
pînă la moarte

*

De-acum se face
gîndul destin
tăcerea singurătate –
pînă la Domnul
e-atît de puțin
pîn' la țărîna-mi
atît de departe
Ce-i necuprins
îmi e fire
cale – lumina pe mări
Voia se face cu mine
a celei din urmă-ndurări

*

Nimic. Doborîță toamnă
cărări coperite
Amurg. Mă spulberă vînt
Tot mai singură
tot mai din moarte
chemarea-n neguri
buciumul de sub pămînt

*

Voi cădea ca floarea aceasta
și mă voi face doar negură
țărîna și negură caldă
în țărîna și negura caldă
a unui pămînt înflorit
și vor trece suflări
și vor trece miresme
și va trece și trecerea lor
și cineva cu sfînt chipul
de floare și rouă
– lui îndurare lui milă –
mă va primi

*

Cînd frunzele cad
cînd totul se duce
mai este un cînt pe pustii
mai este un drum la cruce

Cîntul mă spune-mi stă trup
drumul mă merge a noapte
Un plîns mai este de plîns
la ape întunecate

*

Mă apropii de tine pămînt
fața mea e ca fața ta
Mîine n-am să mai știu de gînd
și nu m-o mai ști nimenea

Acum însă un murmur sfînt
pîlpîie-n piatră din ruga mea
și pînă-n Isus aur blînd
aburește curat inima

Mă-ntorn ție humă mai sînt
un tremur de frunză abia
Ia-mă-ndurare – curînd
nici frunza nu va tremura

*

Sfinția sfinției
a tot ce vreodată
în inima beată de ceruri
fi-va sfinție
Fără ceea ce-acum
se îndură-n
abisul lăuntrului
rugii mele – universul
s-ar prăbuși

*

Cu bucuria
a ceea ce se deschide
în inimă-acum
și-n care imnic răsună
stihiile înseși
Dumnezeu a făcut
și ține toți aștrii

*

În slava intru
a-ntreite luminii
respir cu suflarea
de aure de-aur
a Sfântului Duh
Cu maelstromu-aripilor care
s-ating cu fericirile de peste
catapeteasma spațiului –
putere
a numelui
deschide-mă văzduh

*

Bucuria mea-i chintesența
cerului însuși
Coloanele sîngelui meu
uraganic țîșnind
țîn întregul abis
Pulsu-mi din nori zguduind
mări și popor
e-acum tunet
al inimii lui Iahve
M-am deschis

*

Vin. Se apropie
Umplu-ntre mine
și dreapta cu tunet
toată prăpastia
spațiului cristic
în care cu țipăt
m-arunc și mă duc
Mă-nvolb
Mă despici ca o flacăra
-Mi foc rup
Sînt regăsit de
toate aripile bete
ce s-au vreodată
atins de văzduh

*

Primește-mă acum
atotputință
Fă orice-atom în mine
cunoștință
să cînte beat de tine
în văzduh
Ființă dă-mi
din vie-a ta ființă
suflarea să devin
și suflul însuși
eliberat
al Sfîntului Tău Duh

*

O, izbucnire pură-a bucuriei
din tot adâncul cerului
O, Nume
întemeind cuvintele cu care
mă atingînd
devin logositate
vădirea unui verb
cu cîntul meu
Cu slăvile salcîmilor aprinse
o inimă de pulbere-și găsește
izvoarele cîntînd în Dumnezeu

*

Nu eu
nici chiar devenit
stîlp nalt de flăcări –
nu aceste vuind
silabe de tunet –
dar prin aceste ca-n norii
scrise-ai văzduhului
verbe de fulger
Iahve-n adâncul
lăuntrului meu
ține cerul întreg

*

Deschisul cerurilor
nu-i decît vădirea
lăuntrului în mine mie însumi
de neajuns al inimii
Aștept
să fiu strigat
pe nume din adâncul
ascensiunii de-aripi
și pe-artera
de fulger să primesc
– puls – verbul viu
din Iahve Însuși
Eli! Elion!

*

Să vină glas
și să-mi răsune-n plasma
și în vădirea numelui de flăcări
puterea elementelor
Ce-n cerc scriu
foc negru pe foc alb
din cer să țină
cu cerul însuși
germen și substanță
viu trupul adevărului
Cu-un psalm sînt

*

Ce se trezește-n mine-acum
stă-n mîinile
jupiterine fulger. Vuietul
al ruperii stihilor
nu-l va – verb mie –
ceru-ncape
Ia trup în trunchi
de trăznet adevărul
și chipul lui
arde – pur psalm – pe ape

*

Cu-n vârtej
cinci ceruri – puls lor –
mare-n flacăra-mi
concentratoare le
vii-ncorporînd –
ale-arterelor cratere-n
inima sparte deodată-mi
– verb veșnic –
mug a lui Tonans

*

Nu mai mă-ncape
spațiu-ntreg
mă sparg în raze
Nu știu ce nupții-
-erupții de stihii
– verb – trupu-mi duc
ce rupere de foc
ce izbucniri de aripi
deschid în mine
tot ce e văzduh

*

Dintru-n primordii-nsumate
rostiri și puteri
din galactice
trîmbe aprinse-n
psalmic deschis
sefiroticul arbor al
– vrut verb – extazului meu
cartea-n vuiet aceasta
se va urca
– și stihia vorbind-o –
iarăși la cer

*

De la-nceputul
n-au – strig – răsunat
al lumii niciodată
singure ca-n tunet
se-adeverind și
-ncorporînd puterea
din temelii –
cuvintele-acestea

*

Cu-acest
stihinic sunînd
psalm din foc rupt
vrut din primordii
se transmută substanța
întregii de viață puteri
Cu bucuria inimii
mele zbuclind
pe-arterele cristice
ține proniatoare
puterea din cer

*

Mi s-a-n vuire
gigantă de tunet
strigat să – rupîndu-mi
foc dintre nori –
scriu singur în trib
și-n veac și-n zbuclirea-n
mine-a văzduhului –
cartea aceasta